

Ur minnets skattkammare.

Som fortsättning på skildringen om äventyret med pilbågen skriver Helmer Snell följande om ett annat äventyr tillsammans med Villiam Viktor.

Medan jag ändå berättar om mina pojkäventyr minns jag en gång då Villiam Viktor och jag skulle plocka ekollon som vi sedan sålde till dem som hade grisar. På området närmast järnvägen och intill Kohagen, som nu är bebyggt, var det endast åker med stora ekar och gott om ekollon. I de stora ekarna kunde vi ej komma upp och därför kastade vi i stället stora stenar upp bland klasarna i träden. Vid ett tillfälle då Villiam gick under ett träd och plockade ekollon i sin mössa hände det. Jag kastade upp en sten som vid nedfallet studsade från gren till gren. Jag såg vad som var på färde men stod som förlamad och kunde inte komma mig för att varna honom. Allt gick också så fort — jag bara gapade. Milde himmel, som det smäll mitt i hjässan på Villiam. Han gick i golv som en slagen boxare och jag blev nästan våt i byxorna av bara rädslan. Vågade knappast andas men tänkte "nu Helmer har du spelat topp i husraden för sista gången". Jag skulle just gå bort och känna på honom om han var alldeles död då det kom ett indiantjut så en mockasinindian skulle avundats honom. Ett illvrål av ilska, som gick genom märg och ben. Och så skrek han: "Din dubbeltjur, slår du mej mitt i skallen med en sten?" Jag ställde mig i garde, fäktande med armarna för att låta honom förstå att han stod i vägen för stenen. Men vad gjorde det för nytta. I det vilda tillstånd som han befann sig just då är det ju klart att han angrep även människor. "I gamla döende Jätte-ekar vad sågen I?"

Både Herbert med pilen och Villiam med stenen lever än. Våra pojkäventyr har vi roligt åt när vi nu träffas.

Helmer Snell

NÅGRA BILDER FRÅN MAJFIRANDET
i Billesholm till vilka texten finns överst på föregående sida under rubriken Billesholms musikkår.